Σχολική Εφημερίδα

ΟνειροΖούμ

Η εφημερίδα του 1ου Γενικού Λυκείου Κερατσινίου

Ιανουάριος 2008
Έτος 2ο – φύλλο 4ο

Εδώ οι καλές ειδήσεις

Επιτέλους - εδώ και τρεις μήνες - ξεκίνησαν οι εργασίες για την ανέγερση του κτηρίου, όπου θα στεγαστεί το 1ο ΓΕ. Λ. Κερατσινίου.

Το κτήριο, όπως είναι γνωστό, κτίζεται πάνω από το πάρκο του Πρεσσώφ και, όπως μας πληροφόρησαν οι υπεύθυνοι, σε δύο χρόνια θα είναι έτοιμο. Μέχρι τότε υπομονή, και το λέμε αυτό, γιατί το κτήριο στο οποίο στεγάζεται προσωρινά το σχολείο μας – και που κανονικά ανήκει στο 23ο Δημοτικό Σχολείο Κερατσινίου - δεν μπορεί πια να καλύψει τις ανάγκες μας.

Λόγω της αύξησης του αριθμού των μαθητών μας, είχε προκύψει η ανάγκη κάποια τμήματα να κάνουν μάθημα σε μικρές και ακατάλληλες αίθουσες. Και η αίθουσα των εκδηλώσεων έχει στην πράξη ακυρωθεί, αφού αναγκαστήκαμε και αυτήν, φέτος, να τη μετατρέψουμε σε αίθουσα διδασκαλίας, και αυτό σίγουρα είναι αρνητικό για την καλή λειτουργία του σχολείου .

Η ολοκλήρωση των προεργασιών για την επαναλειτουργία του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων του σχολείου μας, «Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ».

Έγινε και η έγκριση του καταστατικού από το Πρωτοδικείο και, απ' ό,τι μας πληροφόρησε η προσωρινή διοικούσα επιτροπή, μέσα στο Φεβρουάριο θα γίνουν οι εκλογές.. Άντε, με τις ευχές μας, και, σε αυτούς που θα εκλεγούν, καλή δύναμη για ένα δημιουργικό έργο.

Η βοήθεια προς τους πυρόπληκτους της Ηλείας

Μαθητές, καθηγητές τους σχολείου μας και το βιβλιοπωλείο «Ηλιάς», στην αρχή της χρονιάς, μάζεψαν και έστειλαν σχολικά είδη και χρήματα. Μέσω του συλλόγου καθηγητών του νομού Ηλείας, η μικρή αυτή βοήθεια μοιράστηκε σε μαθητές που επλήγησαν από τις τρομερές πυρκαγιές του καλοκαιριού. Η συμπαράσταση που έδειξε η ελληνική κοινωνία στο δράμα αυτών των ανθρώπων ήταν όντως συγκινητική, και αυτό είναι κάτι που ανήκει στις καλές ειδήσεις. Στις κακές, ανήκει το γεγονός της απουσίας πρόληψης από τη μεριά τόσο της πολιτείας όσο και της τοπικής κοινωνίας. Μακάρι κάτι σημαντικό να μάθαμε από αυτήν την τραγωδία και μακάρι να υπάρχουν πολιτικές δυνάμεις που θα καταφέρουν να πάρουν τα απαραίτητα εκείνα μέτρα και να εμπνεύσουν την κοινωνία, ώστε στο μέλλον να μη ξαναζήσουμε τέτοιες εφιαλτικές μέρες.

Οι παραπάνω ειδήσεις που διαλέξαμε σίγουρα δεν είναι «φρέσκες» και μεγάλης σημασίας γενικά, αλλά το μήνυμά τους αποπνέει ένα άρωμα και κάτι καλό, και αυτό στις μέρες μας έχει νόημα και είναι και υγιεινό. Κι η συνέχιση της κυκλοφορίας αυτής της εφημερίδας πιστεύουμε πως είναι μία ακόμα καλή είδηση.

Τα πράσινα σχολεία Σελ. 12

Διαδήλωση για το περιβάλλον Σελ. 12

Μία μικρή έρευνα στο Β1 Σελ. 5

Συνέντευξη με τον Λυκειάρχη, Φιλόλογο και Νομικό, κ. Παν. Μητροπέτρο Σελ. 6

Υπεύθυνοι καθηγητές:

ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ Θ.

ΜΠΑΚΟΛΟΥΚΑ Σ.

Ευχαριστούμε τη φιλόλογο του Σχολείου μας **Αντωνία. Βαρθαλίτου** για τη βοήθειά της

Επικοινωνήστε μαζί μας!

Στέλνοντας e-mail στην δ/νση του Σχολείου μας:

mail@1lyk-kerats.att.sch.gr

υπόψη ΟΝΕΙΡΟΖΟΥΜ!

Μπορείτε να δείτε και να κατεβάσετε τα τεύχη της εφημερίδας μας από την ιστοσελίδα του σχολείου :

http://1lyk-kerats.att.sch.gr

ΚΙ ΑΛΛΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ναι, όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, οι καταλήψεις των σχολείων από τους μαθητές ήταν πιστές στο ραντεβού τους. Το καλό στο σχολείο μας ήταν, ότι φέτος δεν είχαμε ζημιές και προέκυψε και μια σχετική συζήτηση μεταξύ των μαθητών για τα αιτήματα και τον τρόπο του αγώνα τους. Αρκετοί μαθητές μας συμμετείχαν στις εκδηλώσεις που οργάνωνε το συντονιστικό τους και στην αρχή έγινε και ένας διάλογος ανάμεσα στους μαθητές και στους καθηγητές του σχολείου μας. Οι τελευταίοι, σχεδόν ομόφωνα, υποστήριξαν πως ναι μεν οι αγώνες, διαχρονικά, είναι απαραίτητοι για την καλυτέρευση της παιδείας, αλλά θεωρούν πως οι καταλήψεις, όπως έχει αποδειχθεί όλα αυτά τα χρόνια, είναι αναποτελεσματικές, δεν προάγουν κοινή αγωνιστική συνείδηση στην πλειονότητα, υποβαθμίζουν και άλλο το δημόσιο σχολείο και στην πράξη λειτουργούν βασικά εναντίον των πιο αδύναμων και φτωχών μαθητών. Να ελπίζουμε πως, κάποια στιγμή, θα συναντηθούν μαθητές – γονείς - καθηγητές για να αναζητήσουν πρωτότυπους και υπεύθυνους τρόπους αγωνιστικών κινητοποιήσεων που, μέσα από καίρια και ώριμα αιτήματα, θα πείθουν και τους συμμετέχοντες και την κοινωνία και θα αναγκάσουν την αρμόδια πολιτική ηγεσία να συζητήσει σοβαρά τις προτάσεις των αγωνιζομένων;

Ένα σοβαρό θέμα που φαίνεται ότι υπάρχει στην περιοχή του Άγιου Μηνά Αμφιάλης είναι αυτό με τους «πυλώνες της ΔΕΗ».
Ήδη έχουν γραφτεί άρθρα στον ημερήσιο τύπο και ήδη οι κάτοικοι της περιοχής έχουν ενεργοποιηθεί. Αυτό που ζητούν είναι η υπογειοποίηση των καλωδίων του σταθμού της ΔΕΗ στην περιοχή τους και αυτό διότι, έτσι όπως είναι τώρα, ο κίνδυνος για την υγεία των κατοίκων της περιοχής είναι μεγάλος. Στο επόμενο φύλλο μας θα φροντίσουμε να έχουμε ένα αναλυτικό ρεπορτάζ για το θέμα αυτό.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

Την Τρίτη 15, Ιανουαρίου 2008, ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας, κ. Κάρολος Παπούλιας, δέχθηκε στο Προεδρικό Μέγαρο τα μέλη των Εθνικών Ομάδων Πληροφορικής 2007 (Εθνική Ομάδα Πληροφορικής και Εθνική Ομάδα Πληροφορικής Νέων).

Την Εθνική Ομάδα Πληροφορικής 2007 αποτελούν οι μαθητές: Χρίστος-Απόστολος Μαντουλίδης (Γ' Λυκείου 2ο ΙΓΕΛ Εκπ. Μαντουλίδη), Γιάννης Χατζημίχος (Β' Λυκείου, 8ο ΓΕΛ Λάρισας), **Γιώργος Μπιτζές (Α' Λυκείου 1ο ΓΕΛ Κερατσινίου)** και Άρης Καγιάς (Γ' Λυκείου, 5ο ΓΕΛ Βόλου). Εξ αυτών οι **Μαντουλίδης** και **Χατζημίχος** απέσπασαν από ένα **χάλκινο μετάλλιο** στη **Διεθνή Ολυμπιάδα Πληροφορικής** 2007, και ο Μαντουλίδης ένα **αργυρό μετάλλιο** στη **Βαλκανική Ολυμπιάδα Πληροφορικής** 2007.

Συγχαρητήρια παιδιά! Οι επιτυχίες όλων σας μας συγκινούν και η συμμετοχή του δικού μας, Γιώργου Μπιτζέ, τιμά ιδιαίτερα το Σχολείο.

Ο Γιώργος, με το ίδιο πάθος, διεκδικεί και φέτος μία θέση στην Εθνική Ομάδα. Του ευχόμαστε καλή επιτυχία.

Η επανακυκλοφορία της εφημερίδας «Ο ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ», που εκδίδεται από το σύλλογο των εργαζομένων του δήμου Κερατσινίου...

Πρόκειται για μια καλή εφημερίδα, που ασχολείται με θέματα που αφορούν στην καλυτέρευση των όρων ζωής των κατοίκων και κάνει κριτική σε απόψεις και αντιλήψεις που κυριαρχούν στις μέρες μας. Στόχος της είναι η αποτελεσματικότερη λειτουργία του δήμου, προς όφελος των δημοτών. Μια εφημερίδα, που αναδεικνύει τα προβλήματα των εργαζομένων στον δήμο, αλλά ταυτόχρονα τολμάει να συζητάει και για κάποιες προβληματικές στάσεις και συμπεριφορές των ίδιων των εργαζομένων.

... και FREE PRESS

Και μια και μιλάμε για τύπο, μας παίρνει να αναφερθούμε και στο φαινόμενο του free press, δηλαδή στην κυκλοφορία εφημερίδων (ημερησίων ή εβδομαδιαίων), που διανέμονται δωρεάν σε διάφορα σημεία της Αθήνας και του Πειραιά. Έντυπα, όπως π.χ. το LIFO, η ATHENS VOICE, το PASS TO PORT, εμφανίζουν υψηλό ποσοστό κυκλοφορίας και αναγνωσιμότητας και, βασικά, όχι εξαιτίας του ότι είναι δωρεάν, αλλά γιατί οι αρθρογράφοι είναι στην πλειονότητά τους νέοι που δε μασάνε τα λόγια τους. Μέσα από τα έντυπα αυτά ακούγονται φρέσκιες φωνές να παρουσιάζουν μια πόλη πιο πραγματική, που τη διασχίζουν άνθρωποι ζωντανοί που το ψάχνουν. Δρόμοι, κέντρα, περιθώρια, ντυσίματα, μουσικές, τέχνες, επιθυμίες και ιδέες σχολιάζονται πιο αρμόδια. Όπου υπάρχει παλμός της πόλης, τα έντυπα αυτά τον αφουγκράζονται. Επιπλέον, άνετα σε κερδίζει και η κριτική τους στα γεγονότα, αφού αυτή προκύπτει μέσα από μια θετική στάση ζωής, με έντονο αέρα ελευθερίας και με μια αισθητική που ξεφεύγει από τα τετριμμένα. Ως συνήθως, ο πήχης ανεβαίνει από ανθρώπους ευαίσθητους, έξυπνους και ανοιχτούς, που κάνουν αυτό που τους αρέσει με πάθος και πίστη.

Θ.Ι

Η βία μεταξύ των μαθητών

Πολυτιμη Χρυσοπουλου, Α3

Στην εποχή μας, δυστυχώς, η βία στα σχολεία, και συγκεκριμένα ανάμεσα στους μαθητές, δεν είναι σπάνιο φαινόμενο. Βλέπουμε μαθητές να τσακώνονται για ανούσιους λόγους, να χωρίζονται σε ομάδες για να δείρουν κάποιους άλλους, να ανταλλάσσουν άσχημες και υβριστικές κουβέντες και – κάποιες φορές - τα πράγματα να φτάνουν σε ακραία σημεία.

Οι καθηγητές και οι γονείς προσπαθούν να αντιμετωπίσουν αυτό το πρόβλημα, που υπάρχει σ' όλα τα σχολεία.

Οι καθηγητές συζητάνε με τα παιδιά που παρουσιάζουν τέτοιες συμπεριφορές. Όταν όμως κάποια παιδιά δεν συμμορφώνονται και συνεχίζουν, τα τιμωρούν με αποβολή μιας ή περισσότερων ημερών, ακόμη και με αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος.

Οι γονείς τιμωρούν τα παιδιά με το δικό τους τρόπο – είτε αυτό είναι η στέρηση εξόδου είτε η στέρηση από κάτι που θέλουν πολύ τα παιδιά τους.

Είναι όμως αυτά αρκετά και προπάντων, είναι παιδαγωγικά σωστά;

Βασικά η βία έχει μπει στην καθημερινή μας ζωή, από την τηλεόραση μέχρι και τα βιντεοπαιχνίδια που παίζουμε. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα τα παιδιά να θεωρούν τη βία ως κάτι το συνηθισμένο κι έτσι να μην τους είναι δύσκολο να την εκδηλώσουν και προς τους συμμαθητές τους. Οπότε εκεί ξεκινάει το πρόβλημα. Μήπως θα έπρεπε οι γονείς να ελέγχουν το τι παρακολουθούν στην τηλεόραση και τα βιντεοπαιχνίδια που παίζουν τα παιδιά τους, από την προσχολική ήδη ηλικία; Μέτρα πρέπει να υπάρξουν, ώστε να μη γίνουμε τελικά μια κοινωνία, όπου μόνο βία θα επικρατεί.

Δεν είναι λίγες οι φορές που, σε μετρήσεις που γίνονται σχετικά με τη βία, τα ποσοστά βίαιης συμπεριφοράς είναι πολύ υψηλά στα σχολεία, και διάφοροι τραυματισμοί οφείλονται συχνά σε ξυλοδαρμούς που συμβαίνουν μέσα στα σχολεία.

Σίγουρα η εφηβεία είναι μια δύσκολη εποχή. Θα πρέπει, όμως, από τώρα να προσέχουμε και να ελέγχουμε τη συμπεριφορά μας προς τους συμμαθητές μας και γενικά προς τα άτομα που μας περιβάλλουν. Αν οι βάσεις της κοινωνικής συμπεριφοράς δεν μπήκαν στην παιδική ηλικία, καλό να είναι να καλλιεργηθούν στην εφηβική.

Πρέπει όλοι μαζί να συζητάμε συνεχώς αυτό το θέμα για να βρούμε σιγά-σιγά λύσεις, κάτι που όλους πραγματικά θα μας ενεργοποιήσει και θα «ταρακουνήσει» και τα παιδιά που παρουσιάζουν βίαιη συμπεριφορά. Ας μη βγάζουμε άλλο πια χούλιγκαν από τα σχολεία, αλλά ανθρώπους μορφωμένους και με καλούς τρόπους.

Στρατιωτακια ακουνητα

Μπορεί να βρισκόμαστε στον 21^{ο} αιώνα και να θεωρούμε πως η διδακτορία, τα βασανιστήρια και η δημόσια εκτέλεση αποτελούν στοιχεία του παρελθόντος, αλλά στη Βόρεια Κορέα όλα τα παραπάνω αποτελούν τον καθημερινό βίο των πολιτών.

Η Βόρεια Κορέα, η πιο απομονωμένη χώρα στον κόσμο, σήμερα διαθέτει την 5^{η} ισχυρότερη πολεμική μηχανή, αφού στις 9 Οκτωβρίου του 2006 η διεθνής κοινότητα επιβεβαίωσε τη δυνατότητα της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Κορέας και του προέδρου της Κιμ Γιουγκ Ιλ να κατέχουν πυρηνικά όπλα και να αποτελεί η χώρα το ένατο κράτος με τέτοια τεχνολογία. Βέβαια, η πυρηνική δύναμή της δεν επιτεύχθηκε χάρη στην παραγωγικότητά της, αλλά κυρίως σε βάρος του λαού της.

Παρ' όλη την πυρηνική ανάπτυξη της Βόρειας Κορέας, η οικονομία της χώρας βρίσκεται σε δραματική κατάσταση. Μεγάλο μέρος του πληθυσμού υποφέρει από την εξαθλίωση και την πείνα, το ετήσιο κατά κεφαλήν εισόδημα δεν ξεπερνά τα $1700 και οι εμπορικές της συναλλαγές με τον υπόλοιπο κόσμο είναι περιορισμένες. Από τις αρχές του '90, μια σειρά φυσικών και τεχνητών παραγόντων - φυσικές καταστροφές, διάλυση της ΕΣΣΔ - οδήγησαν στη δραστική μείωση της κρατικής παραγωγής, με αποτέλεσμα το τεράστιο πρόβλημα στη διανομή τροφής στο λαό.

Η χώρα έχει τεθεί σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, και παρ' όλα αυτά απαγορεύεται η οποιαδήποτε μετακίνηση των πολιτών στο εξωτερικό υπό το φόβο της κυβέρνησης, μην έρθουν σε επαφή μεταξύ τους ή με τον έξω κόσμο.

Αυτοί που τόλμησαν να μεταναστεύσουν, κατά κύριο λόγο προς την Κίνα, συνελήφθησαν από τις κινέζικες αρχές. Αυτό είχε ως συνέπεια, όταν επιστρέψουν στη Βόρεια Κορέα, να τύχουν κακοποιήσεων, βασανιστηρίων, βιασμών, να εγκλειστούν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, αλλά και να εκτελεστούν δημόσια για παραδειγματισμό.

Στη χώρα δεν υπάρχει καμία Μη Κυβερνητική οργάνωση και τα ΜΜΕ είναι τα πιο λογοκριμένα παγκοσμίως. Βάση στοιχείων των Ηνωμένων εθνών, αντιστοιχούν 55 τηλεοράσεις ανά 1000 κατοίκους, οι οποίες είναι προρρυθμισμένες στη συχνότητα κρατικών καναλιών. Το ίδιο συμβαίνει και στο ράδιο, και όσον αφορά το Internet δεν έχει κανείς πρόσβαση πέρα από τα ανώτατα κλιμάκια. Έτσι οι Βορειοκορεάτες τρέφονται με αυτά που περνά το κράτος και πιστεύουν πως είναι οι πιο ελεύθεροι και ευτυχισμένοι άνθρωποι στον κόσμο, καθώς δεν έχουν την παραμικρή πληροφόρηση για το τι συμβαίνει έξω.

Δεν αποτελεί, λοιπόν, έκπληξη ότι οι βορειοκορεάτες πιστεύουν πως η Νότια Κορέα είναι υπό κατοχή από τις Αμερικανικές δυνάμεις, ότι Κορεάτες στο νότο πεινούν και ζητιανεύουν και ότι οι ΗΠΑ απειλούν την ύπαρξη, την ενότητα και την ασφάλεια της χώρας.

Συνεπώς, δεν είναι αξιοπερίεργο γεγονός ότι νιώθουν υπερήφανοι βάσει του ισχυρισμού της κυβέρνησης ότι, με την ανάπτυξη της πυρηνικής βόμβας, η Βόρεια Κορέα μπορεί να κοιτάξει στα μάτια τις ΗΠΑ.

Το δυσάρεστο σε αυτήν την υπόθεση είναι πως κανένα κράτος και καμία ΜΚΟ δεν προσπαθεί να αλλάξει κάτι, παρά καταγράφουν και τυπώνουν στατιστικές. Λες και οι αριθμοί θα αλλάξουν τον κόσμο.

Γκουσέτη Ειρήνη, Α1

Η σχέση μου με τον χώρο των αριθμών

Νασια Μπουρα, Β2

Πάντα η σχέση που είχα με τους αριθμούς ήταν, αν όχι η χειρότερη, …δεν ξέρω τι λέξη να πω. Πάντα, από μικρό παιδί, δυσκολευόμουν στα πιο εύκολα. Ξεκίνησα από τις πράξεις και τώρα έχω φτάσει στη β' λυκείου και μαθηματικά δεν ξέρω. Κακή μαθήτρια δεν μπορείς να με πεις. Πάντα στα μαθήματα που έχουν σχέση με αριθμούς δεν τα πήγαινα καλά. Ενώ ιστορία, γλώσσα και γενικά αυτά που διαβάζονται με γράμματα και όχι με αριθμούς, και μου άρεσαν και τα διάβαζα… Από την άλλη, βέβαια, πρέπει να παραδεχτώ ότι, από αμέλεια και από αδιαφορία, τα παρατούσα. Έτσι δημιουργήθηκαν κενά.

Πηγαίνοντας γυμνάσιο, αποφάσισα να προσπαθήσω για το καλύτερο…και τα κατάφερα! Ακόμη και στα μαθηματικά, φυσική, χημεία είχα καλούς βαθμούς. Ερχόμενη στο λύκειο ήμουν ψυχικά κουρασμένη. Είχα ακόμη όμως αντοχές για προσπάθεια και ικανοποιητικούς βαθμούς. Φέτος, ακόμη πιο κουρασμένη, καθώς διανύω περίοδο πίεσης, έχω θέληση αλλά όχι δυνάμεις. Γι' αυτό και δεν το βάζω κάτω. Παλεύω για να περάσω την τάξη και για μια επιτυχία στις πανελλήνιες. Θέλω να σπουδάσω και να μην είμαι εξαρτημένο άτομο.

Τη στιγμή αυτή που, ενώ οι άλλοι γράφουν διαγώνισμα άλγεβρας, εγώ γράφω τα εσώψυχά μου, νιώθω πολύ άσχημα. Ενώ είμαι σε ένα σημείο που μπορώ με θάρρος να πω ότι τα πάω καλά στα μαθήματα, έρχονται οι αριθμοί και τα σύμβολα και μου τα ανατρέπουν όλα. Γιατί σε αυτά είναι που δεν τα πάω καλά, στους αριθμούς, στα σύμβολα και στα σχήματα. Αχ, σχήματα! Όσες φορές είπα ότι θα διαβάσω ένα από αυτά, δεν καταλάβαινα τίποτα. Καμιά φορά θέτω το ερώτημα στον εαυτό μου "Μπας και είμαι χαζή;" Δεν είμαι όμως. Ξέρω πολύ περισσότερα απ' όσα δείχνω. Έτσι και με τα μαθήματα που σχετίζονται με τους αριθμούς. Σκέφτομαι "Αυτά έχουν το πρόβλημα ή εγώ;" Και αυτοαπαντώ "Όχι, εγώ το 'χω το πρόβλημα. Αυτά έχουν απλά βαθμό δυσκολίας". Συχνά τα "βάζω" με το σύστημα. Δεν μπορώ να το αλλάξω εγώ όμως… Γι' αυτό κάθομαι στην ησυχία μου!!!

Τώρα πια τι να κάνω; Το μόνο που κάνω είναι να περιμένω να δω τι θα γίνει με εμένα και τους αριθμούς…

Καθηγητές και μαθητές

Ένα μεγάλο χάσμα που όσο περνάει ο καιρός μεγαλώνει;;;

Είναι άραγε οι καθηγητές φίλοι μας; Πολλές φορές αναρωτιέμαι… Όλα αυτά τα κάνουν για να μας κουράσουν, να μας εξαντλήσουν ή για να μας κάνουν καλύτερους; Η αλήθεια είναι πως το έργο τους είναι βαρύ και δύσκολο. Έχουν να τα βγάλουν πέρα με ολόκληρα κοπάδια, και αρκετές φορές πρέπει να έρθουν αντιμέτωποι με κακομαθημένα παιδιά. Αλλά, για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, εκείνοι επέλεξαν να ασχοληθούν μ' αυτό το επάγγελμα. Εκείνοι θέλουν να λέγονται "εκπαιδευτικοί". Δε λέω, είναι ένα επάγγελμα που θέλει αντοχές και κυρίως υπομονή, αλλά είναι καθαρά δική τους δουλειά να μας μάθουν πώς να γίνουμε καλύτεροι. Πρέπει να είναι τα πρότυπά μας. Εκείνοι που θα μας στηρίξουν στις εξετάσεις και θα μας γεμίσουν με γνώσεις και καλές συμβουλές για το μέλλον. Σκέφτομαι, πώς θα μπορούσα να μεταφράσω αυτό που αισθάνονται για μας; Οίκτο, αγανάκτηση ή κάτι άλλο; Ή μήπως περηφάνια και αγάπη; Όλα αυτά είναι συναισθήματα που τους τριγυρίζουν και όλα με την ώρα αλλάζουν. Εκεί που δείχνουν να είναι με το μέρος μας και τους βλέπεις να συμπεριφέρονται ή να μιλούν σαν παιδιά, ξαφνικά όλα ανατρέπονται και οι αποστάσεις μεταξύ μας μεγαλώνουν ξανά. Η αίθουσα γεμίζει με τις φωνές τους, τα σχόλια δίνουν και παίρνουν και, σ' αυτή την άνιση μάχη, οι χαμένοι είμαστε πάντα εμείς.

Το γιατί δεν μπορώ να το καταλάβω. Μάλλον, επειδή έχουν τη δυνατότητα να μας κοιτούν απειλητικά κρατώντας στο χέρι τους αυτό το μικροσκοπικό μπλοκάκι (που μόνο που το αναφέρουν σε αγχώνει) ή επειδή μπορούν να μοιράζουν αποβολές λες και είναι καραμέλες. Τότε πέφτουν στα μάτια μας. Γίνονται οι αυστηροί, εκείνοι που μας επικρίνουν και σου δίνουν την εντύπωση, καμιά φορά, πως αισθάνονται ευχαρίστηση να μας πιάνουν αδιάβαστους, να μας τιμωρούν και να μας εξευτελίζουν. Αχ, και να ήξεραν όμως… Αυτοί που πραγματικά καθοδηγούν το μάθημα είμαστε εμείς. Εμείς κανονίζουμε τη φασαρία που θα έχει η τάξη. Εμείς ξέρουμε πότε πρέπει να γελάσουμε, να χλευάσουμε, να ειρωνευτούμε. Αφήνω στην άκρη δε τις (από)μιμήσεις που τους κάνουμε. Όλα αυτά εμείς. Εκείνοι απλά τα ανέχονται ή αρχίζουν κατευθείαν τις απειλές. Και όπως λένε… "πρέπει να μάθουμε να ακούμε και, όταν δεν μας παίρνει με τις απουσίες, το μόνο που μένει είναι να το ανεχτούμε".

Έχουν άδικο όμως; Η αλήθεια, όσο σκληρή κι αν ακούγεται, είναι πως πρέπει να παραδεχτούμε πως παίζουν σημαντικό ρόλο στην ζωή μας και πρέπει να τους ακούμε! Τις περισσότερες φορές, έχουν δίκιο…!

Γκορία Νάντια, Β1

Μαθητών – Μαθηματικών

μια μικρή έρευνα στο Β1

Στις αρχές του Δεκέμβρη, έγινε μια μικρή έρευνα στο Β1, μία έρευνα που αφορούσε στη στάση που έχουν οι μαθητές του τμήματος αυτού απέναντι στα μαθηματικά. Την ιδέα για την έρευνα αυτή την είχε ο Σύμβουλος των Μαθηματικών του Σχολείου μας, κ. Μ. Σαλίχος. Το ερωτηματολόγιο, που συμπλήρωσαν οι μαθητές του Β1, είχε ερωτήσεις που αφορούσαν στη σχέση τους με το σχολείο, στις απόψεις τους για τα μαθηματικά, στις αιτίες για τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν στο μάθημα αυτό, στο πώς αισθάνονται όταν κάνουν μαθηματικά, στο πώς αξιολογούν τη δουλειά τους στα μαθηματικά στο σπίτι και στη βοήθεια που χρησιμοποιούν γι' αυτή τη δουλειά και στο ποια είναι η σχέση των γονιών τους με τα μαθηματικά. Στο τέλος υπήρχαν και τρεις ανοιχτές ερωτήσεις, οι οποίες ζητούσαν από τους μαθητές να μιλήσουν για κάποιες καλές και κακές εμπειρίες τους από τα μαθηματικά, καθώς και για το τι νομίζουν ότι θα πρέπει να κάνουν οι καθηγητές των μαθηματικών για να γίνεται το μάθημα καλύτερα.

Σε μια πρώτη προσέγγιση των απαντήσεων, προκύπτει πως οι συγκεκριμένοι μαθητές έχουν μια καλή σχέση με το σχολείο και μια θετική γνώμη για τους καθηγητές τους. Ένα υψηλό ποσοστό των μαθητών του Β1 δήλωσε πως θέλει να συνεχίσει τις σπουδές του μετά το Λύκειο. Πιστεύουν, στην πλειοψηφία τους, ότι τα μαθηματικά μάς μαθαίνουν να σκεφτόμαστε και ότι αυτό που πιο πολύ παίζει ρόλο στο να είναι κάποιος καλός στα μαθηματικά είναι η – σε μεγάλη διάρκεια χρόνου – ποιότητα δουλειάς που έχει κάνει. Σε σχέση με τις δυσκολίες που συναντούν στα μαθηματικά, οι απόψεις είναι μοιρασμένες. Οι μισοί περίπου τις αποδίδουν σε εξωτερικούς παράγοντες, ενώ οι άλλοι μισοί θεωρούν πως, κατά κύριο λόγο, η ευθύνη είναι δική τους. Η πιο έντονη ψυχική κατάσταση που δημιουργείται στο μάθημα των μαθηματικών είναι το άγχος και η εξ αυτού νευρικότητα, γι' αυτό και περίπου οι μισοί θα προτιμούσαν να μην έκαναν καθόλου μαθηματικά. Η μεγάλη πλειοψηφία πιστεύει πως η όποια βοήθεια στο σπίτι είναι απαραίτητη για να τα καταφέρουν στα μαθηματικά. Σχεδόν όλοι δήλωσαν πως για την εργασία τους στο σπίτι χρησιμοποιούν τις σημειώσεις που έχουν από το σχολείο και γι' αυτό ζητούν επίμονα περισσότερα και πιο απλά παραδείγματα από τον καθηγητή, που πραγματικά θα τους βοηθούν. Τέλος, οι περισσότεροι δήλωσαν ότι οι γονείς τους έχουν σε εκτίμηση το μάθημα αυτό και τους εμπιστεύονται γενικά ως μαθητές.

Στη συζήτηση, που ακολούθησε μετά από ένα μάθημα που έγινε στο Β1, μεταξύ των μαθηματικών του σχολείου μας και του κ. Σαλίχου, πάνω στα αποτελέσματα του ερωτηματολογίου, επιβεβαιώθηκε πως η δουλειά μέσα στην τάξη και η δουλειά στο σπίτι είναι οι δύο βασικές συνιστώσες που διαμορφώνουν τη στάση και την απόδοση του κάθε μαθητή στα μαθηματικά. Γι' αυτό πρέπει να αναζητηθούν τρόποι, ώστε αυτές οι δουλειές να γίνουν πιο συστηματικές, πιο ενδιαφέρουσες, να έχουν πολλαπλές προσεγγίσεις, που να βρίσκονται σε συνάρτηση με το επίπεδο των μαθητών, να συζητιούνται, να ελέγχονται και να εκτιμώνται ανάλογα.

Σε σχέση με τις ανοιχτές ερωτήσεις και σχετικά με το ερώτημα του τι θα πρέπει να κάνουν οι καθηγητές των μαθηματικών για να γίνεται το μάθημα καλύτερο, αυτό που βγαίνει με ιδιαίτερη ένταση είναι η βοήθεια που ζητούν τα παιδιά. Βοήθεια που θα εκφράζεται είτε με ψυχολογική προσέγγισή τους είτε με διάλογο για την κατανόηση των προβλημάτων τους είτε με καλύτερη και πιο ζωντανή επεξήγηση των μαθημάτων, εμπλουτισμένη με πιο πολλά και απλά παραδείγματα. Στην ουσία τα παιδιά ζητούν το αυτονόητο, δηλαδή να κάνει πράξη ο κάθε καθηγητής αυτό που βρίσκεται στο κέντρο του επαγγέλματός του και που, κατά τη γνώμη μας, είναι να καταφέρνει να «ξεκλειδώνει» τους μαθητές του, ώστε να μπορεί να διακρίνει τους δρόμους που θα ακολουθήσει για να τους κάνει όσο γίνεται καλύτερους στο μάθημά του, όσο γίνεται καλύτερους ως υπεύθυνα άτομα και όσο γίνεται πιο συνειδητούς εν δυνάμει πολίτες. Η αλήθεια είναι πως η κατάσταση στην παιδεία, για χίλιους δυο λόγους, δεν πείθει τους περισσότερους μαθητές. Εξίσου αλήθεια, όμως, είναι πως – ακόμα και στις πιο δύσκολες συνθήκες – πάντα υπάρχουν Δάσκαλοι και Μαθητές που το παλεύουν δημιουργικά, και αξίζει εδώ να τους αφιερώσουμε το παρακάτω στιχάκι της ποιήτριας Κ. Δημουλά: ***Περπατώ όπως όλοι μας, σε μια έρημο απόλυτη. Εάν μου φανεί ότι άκουσα κελαηδισμό πουλιού, ας μου λέει η λογική ότι παραφέρομαι, εγώ νοιώθω υποχρεωμένη να ετοιμάσω σ' αυτό το πουλί ένα δένδρο...***

Επίσης, συζητήθηκε η σχέση των παιδιών με τα φροντιστήρια εκείνα, που τα προετοιμάζουν για την παρακάτω ύλη που θα διδαχθεί-εξεταστεί μέσα στην τάξη και το κατά πόσο αυτή η, κατά κάποιο τρόπο, «μασημένη τροφή» βοηθάει τους μαθητές αυτούς να αναπτύξουν αυτοδύναμη σκέψη πάνω στα μαθηματικά. Πάνω σ' αυτό το θέμα εκφράστηκαν κάποιες απόψεις για το πώς οι καθηγητές, με το μάθημά τους, μπορούν να περιορίσουν τέτοια φαινόμενα, ας τα πούμε «αθέμιτου ανταγωνισμού», σε σχέση με τους μαθητές που δεν έχουν μια τέτοιου είδους βοήθεια.

Είναι προφανές πως οι απόψεις, οι στάσεις και οι συμπεριφορές των μαθητών δεν είναι μόνο αποτέλεσμα ατομικής επιλογής και εργασίας, και ως εκ τούτου έχει ενδιαφέρον να αναζητηθούν οι τρόποι, με τους οποίους η οικογένεια, το σχολείο, το εκπαιδευτικό σύστημα, τα Μ.Μ.Ε. και η κοινωνία με την οικονομία της γενικά, διαμορφώνουν τόσο τις πρακτικές τους όσο και τις απόψεις-ιδέες που έχουν γι' αυτές τις πρακτικές. Αλλά το πιο σημαντικό, κατά τη γνώμη μου, που βγαίνει από αυτή τη μικρή έρευνα είναι η ανάγκη να ΣΚΥΨΟΥΜΕ όλοι για να ακούσουμε, να σκεφτούμε και να συζητήσουμε αυτά που έχουν να μας πουν οι μαθητές μας. *Όλοι, δηλαδή, όσοι ενδιαφέρονται για να μπορεί το Σχολείο να έχει μαθητές που να εκτιμούν πως έχει σημασία να κοπιάζουν για να πετύχουν αυτά που είναι σημαντικά για την ανάπτυξη της σκέψης τους και των ικανοτήτων τους,, την όξυνση της κριτικής τους ικανότητας και το άνοιγμα της καρδιάς τους προς τον εαυτό τους και τους άλλους.*

Θ.Ι

«Να 'μαστε πάλι εδώ κυρ Πάνο»|

Μια συνέντευξη με τον τέως Λυκειάρχη του Σχολείου μας, τον κ. Μητροπέτρο, φιλοξενούμε σ' αυτό το φύλλο μας. Την είχαμε προαναγγείλει πέρυσι, την πραγματοποιούμε φέτος, όχι μόνο για να τηρήσουμε την υπόσχεσή μας. Ήταν και έντονη επιθυμία πολλών μαθητών της Γ΄ Λυκείου, και αυτή την επιθυμία ανέλαβαν να υλοποιήσουν οι μαθήτριες ***Μποζινάκη Μαρία*** *και* ***Παγκάλου Άννα*** *της Γ΄ Λυκείου.*

Λόγω έλλειψης χώρου κάναμε μια επιλογή από όλα όσα ενδιαφέροντα μας είπε ο κ. Μητροπέτρος. Ζητούμε συγγνώμη για όσα δεν … «χώρεσαν».

Στις 17 Δεκεμβρίου κανονίστηκε η συνάντησή μας με τον κύριο Μητροπέτρο. Γνωρίζουμε, από κάποιες συζητήσεις που έχουμε κάνει μαζί του, ότι θα είχε να πει πολλά και ενδιαφέροντα πράγματα πάνω σε ο,τιδήποτε τον ρωτούσαμε, και ασφαλώς δε μας διέψευσε. Συνεπής στο ραντεβού του, καθισμένοι πρόσωπο με πρόσωπο, ήταν πρόθυμος να μοιραστεί τις ιδέες του μαζί μας αλλά και με όλους εσάς. Τον ευχαριστούμε πολύ για την τιμή που μας έκανε και για τα όσα μας είπε. Μα πιο πολύ τον ευχαριστούμε που υπήρξε λυκειάρχης αυτού του σχολείου κι έκανε όλους εμάς που τον γνωρίσαμε να το νιώθουμε σαν δεύτερο σπίτι μας.

Ερ: Για τα παιδιά του σχολείου μας, που δεν πρόλαβαν να σας γνωρίσουν ως λυκειάρχη θα θέλαμε να μας πείτε κάποια πράγματα για τον εαυτό σας. Ποιος είναι τελικά ο Παναγιώτης Μητροπέτρος;

Π.Μ.: Έχω σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο Αθηνών δυο επιστήμες, φιλολογία και νομική, και στις δυο είμαι πάρα πολύ καλός.

Ερ: Προτιμάτε κάποια από τα δυο;

Π.Μ.: Προτιμώ και τις δυο ταυτοχρόνως, αλλά περισσότερο μ' ενδιαφέρει η σχέση με τους ανθρώπους. Τις επιστήμες τις θεωρώ βοηθητικές καταστάσεις για να προσφέρουμε κάτι καλό στους ανθρώπους.

Ερ: Τώρα που δεν έρχεστε πια σχολείο, πώς περνάτε τον ελεύθερο χρόνο σας;

Π.Μ.: Γράφοντας και συμμετέχοντας σε πάρα πολλές εκδηλώσεις. Μπορώ να πω ότι τώρα είμαι πιο απασχολημένος απ' ό,τι ήμουν όταν ερχόμουν σχολείο. Τότε είχα συγκεκριμένες απασχολήσεις. Πάντως, αυτό που γράφω τώρα - και θα ολοκληρωθεί όταν συμπληρωθούν 3 τόμοι - είναι οι προσωκρατικοί, αλλά κυρίως από την άποψη της συνεισφοράς τους στις θετικές επιστήμες και στη λογική ερμηνεία του κόσμου. Ολοκληρώνω, εντός ολίγων ημερών, τον Αναξιμένη και έχω ήδη ολοκληρώσει το Θαλή και τον Αναξίμανδρο. Πιστεύω ότι θα είναι πάρα πολύ σπουδαίο έργο, γιατί έχει την ελληνική σκέψη, την ελληνική έμπνευση αλλά με μια γερμανική μεθοδικότητα.

«Μάνα μου όλα τελειώνουν / και όλα γίνονται ξανά / όμως τούτη η θητεία / δεν σταματάει πουθενά.»

Στιχάκι από τραγούδι του Δ. Σαββόπουλου

Ερ: Θα δημοσιευτεί το έργο;

Π.Μ.: *Ναι θα δημοσιευτεί, όχι όμως απ' το Δήμο Κερατσινίου. Το ζητάνε πολλοί εκδοτικοί οίκοι για να το δημοσιεύσουν.*

Ερ: Τι σας έλειψε περισσότερο από το τότε που φύγατε απ' το σχολείο μας;

Π.Μ. Η καθημερινή επαφή με πολύ κόσμο, με τους μαθητές μου. Έχω δοθεί ολοκληρωτικά σ' αυτό το σχολείο. Άλλωστε είμαι εδώ από το 1976. Είναι κατά τη γνώμη μου, μια κατάσταση που δεν τελειώνει ποτέ. Όπως λέει το τραγούδι «Μάνα μου όλα τελειώνουν / και όλα γίνονται ξανά / όμως τούτη η θητεία / δεν σταματάει πουθενά». Δηλαδή, εγώ αισθάνομαι ότι είμαι στο σχολείο. Πώς να μου λείψει; Είμαι εδώ. Τα σκέπτομαι όλα, έρχομαι, κάνουμε τις εκδηλώσεις μας, παντού μιλάω γι αυτό. Όταν μάλιστα με ρωτάνε τι είμαι, απαντάω ότι είμαι Λυκειάρχης του 1ου Λυκείου Κερατσινίου. Η θητεία μου εδώ δεν τελειώνει ποτέ.

Ερ: Είστε ένας άνθρωπος που έχει εντρυφήσει στο χώρο της Παιδείας και έχει προσφέρει πολλά. Θα θέλαμε, λοιπόν, να μας πείτε τι προβλήματα πιστεύετε ότι παρουσιάζει ο χώρος της Παιδείας σήμερα.

Π.Μ.: Πάρα πολλά. Το πρώτο πρόβλημα που παρουσιάζει είναι μία σύγχυση μεταξύ της παιδείας, της εκπαίδευσης, των εξετάσεων και του εκπαιδευτικού συστήματος. Για τους περισσότερους ανθρώπους αυτά είναι συγκεχυμένα. Στην Ελλάδα, όταν μιλούν για Παιδεία, εννοούν μάλλον εκπαίδευση. Αλλά, όσοι μιλούν για εκπαίδευση, μάλλον εννοούν εξετάσεις, κι όσοι μιλούν για εξετάσεις μάλλον αναφέρονται στο εξεταστικό σύστημα για να μπει κανείς στις ανώτερες ή ανώτατες σχολές. Όπως πιστεύω ακράδαντα, η εκπαίδευση διαφέρει από την παιδεία στο εξής βασικό: σε εκπαίδευση υπόκεινται και τα ζώα, σε παιδεία όμως μόνο οι άνθρωποι. Αυτό συμβαίνει διότι η παιδεία, όπως λέει και ο Γερμανός Ελληνιστής Βέρναρ Γέγκερ, είναι η μόρφωση του ανθρώπου. Τι σημαίνει όμως μόρφωση; Μόρφωση σημαίνει διαμόρφωση, δηλαδή σε κάτι ακατέργαστο να δώσεις μία μορφή. Μια τέτοια μόρφωση είναι αυτή που επιτυγχάνεται με την παιδεία. Όχι όμως μόνο στο σώμα του ανθρώπου, αλλά στο πνεύμα και την ψυχή του, η οποία αποτελείται από λογική, συναίσθημα, επιθυμίες και το μεταφυσικό αίσθημα. Επειδή μάλλον σήμερα δεν ασχολούνται με αυτά τα πράγματα, δεν έχει πρόβλημα η παιδεία, έχουν πρόβλημα αυτοί που νομίζουν ότι ασχολούνται με την παιδεία.

Πρόβλημα δεν έχει η παιδεία, πρόβλημα έχουν όσοι νομίζουν ότι ασχολούνται με την παιδεία

«Το ιδανικό σχολείο»

σύμφωνα με τον κύριο Μητροπέτρο

Να μην υπάρχουν σε καμία βαθμίδα της εκπαίδευσης παραπάνω από **7 μαθήματα.**

Τα σχολεία να απλώνουν το πρόγραμμά τους σε ένα 6ήμερο έτσι, ώστε να μην υπάρχει παραπάνω από **5ωρο ημερησίως.**

Να απαγορεύεται "διά ροπάλου" μαθητική εργασία στο σπίτι.
Συγκεκριμένα:

8 – 1 5ωρο μάθημα στο σχολείο
1 – 2 μεγάλο διάλειμμα
2 – 5 το διάβασμα θα γίνεται στο χώρο του σχολείου, δεν υπάρχει δηλαδή εργασία για το σπίτι

Σε εκπαίδευση υπόκεινται και τα ζώα, σε παιδεία όμως μόνο οι άνθρωποι

Αξιοσημείωτες χρονολογίες για το Σχολείο μας

1976	**το σχολείο γίνεται «Λύκειο Αρρένων Κερατσινίου»**
1978	**το σχολείο μεταφέρεται στα κτίρια της Δεμερτζή**
1885	**το σχολείο μετακινείται στο Σχιστό, δίπλα στο πάρκο Πρεσσόφ**
2003	**από το 2003 το σχολείο βρίσκεται στο τωρινό κτίριο**
200...	**το σχολείο μας θα αποκτήσει επιτέλους το δικό του κτίριο**

Η ευτυχία είναι

Αγγελική Καλβη – Α1

«Η ευτυχία είναι αυτό που περιμένουμε να 'ρθει». Όταν η ζωή μας φτάνει ακριβώς στο σημείο που την είχαμε φανταστεί, γιατί δεν την απολαμβάνουμε; Μήπως τελικά δεν υπάρχει η απόλυτη ικανοποίηση; Άραγε υπάρχει κάποιος που να το έχει νιώσει ολοκληρωτικά; Δεν νομίζω… Αν και προσπαθούμε λοιπόν να πετύχουμε το στόχο μας, όταν τα καταφέρνουμε, γιατί δεν νιώθουμε όπως φανταζόμασταν; Γιατί συνεχίζουμε; Γιατί δεν τα παρατάμε; Γιατί προφανώς η διαδρομή μάς προσφέρει όλα τα δυνατά συναισθήματα, όπως λύτρωση και ολοκλήρωση, και όχι ο τερματικός σταθμός…

Πολλοί άνθρωποι έφτασαν στην πηγή, δεν ήπιαν νερό και σώθηκαν… Αυτοί που φτάσαν πρώτοι, πνίγηκαν… Όταν φτάνεις στο όριο, όπου τίποτα δεν μπορεί να σε συγκινήσει, τότε έχεις χάσει το σημαντικότερο κομμάτι της ζωής σου, συνειδητοποιείς ξαφνικά ότι το μόνο που σκεφτόσουν τόσο καιρό ήταν το τέρμα, ο στόχος, και ξεχνούσες να ζήσεις αυτές τις στιγμές… Αυτές που διψούσαν για προσοχή, οι ασήμαντες, αυτές που υποτίμησες, αυτές που στην πραγματικότητα ήταν οι πιο ουσιαστικές, αυτές που γεννήθηκαν και πέθαναν σε μερικά δευτερόλεπτα.

Κι όταν θα έχεις δει το λάθος, το μόνο που θα μπορεί να σε σώσει θα είναι η εκτίμηση στον εαυτό σου… Μα θα έχει μείνει καθόλου; Όταν έχεις ποτίσει όλη σου την ζωή μ' αυτήν προκειμένου να φτάσεις στο τέρμα, θα έχει μείνει καθόλου για τα δύσκολα;

Οι περισσότεροι έχουμε μάθει έτσι, ίσως και δικαιολογημένα, γιατί την σήμερον ημέρα η συμβουλή που κυριαρχεί είναι: "Αφοσιώσου στον στόχο σου για να πετύχεις". Οπότε πώς να ανοίξουμε μετά τα μυαλουδάκια μας, μα κυρίως τις ψυχούλες μας, να μας χαρίσει ο χρόνος αυτά τα ανάλαφρα αεράκια για να γεμίσουν τα κενά μας; Όταν μάθουμε να εκτιμούμε, να σεβόμαστε, να αγαπάμε, να ποθούμε, τότε θα μάθουμε να ζούμε τις στιγμές και να βάζουμε υψηλούς μακροπρόθεσμους στόχους. Γιατί; Πιο υψηλοί στόχοι σημαίνει πιο πολλές στιγμές.

Έτσι ζεις αληθινά, μα-το κυριότερο-συνεχίζεις να ζεις αληθινά και μετά την εκπλήρωση του στόχου… Η ζωή είναι ένα παιχνίδι. Όχι γνώσεων, όχι ψυχολογικό, είναι παιχνίδι στρατηγικής… Όταν ξέρεις να ζεις, έχεις κερδίσει όχι υλικά αγαθά, αλλά αξίες και εμπειρίες. Μα επίσης, όταν ξέρεις να ζεις, ξέρεις και να πεθαίνεις… Μακάβριο αυτό, αλλά έτσι είναι. Άλλωστε ο θάνατος δεν είναι τίποτα παρά φυσική κατάληξη κάθε οργανισμού… Αν έχεις κερδίσει την ζωή, έχεις κερδίσει το θάνατο. Φυσικά όχι με την έννοια της αθανασίας, αλλά, ας πούμε, ότι ο θάνατος για σένα θα φαντάζει σαν… ακόμα μια στιγμούλα, μικρή, όμορφη που θα έχεις μεγάλη περιέργεια να την «ζήσεις»…

Freedom

Ανδριανα Καλογριδη, Α1

Τα δέκατα πέμπτα χρόνια είναι, σίγουρα, μία από τις ηλικίες σταθμούς στον άνθρωπο, καθώς δεν λέγεσαι πια παιδί, αλλά δε θεωρείσαι και ενήλικας. Οι αξίες, τα πιστεύω, οι υποχρεώσεις μας έχουν πια διδαχτεί και κατανοηθεί και είμαστε έτοιμοι για μία πρόβα τζενεράλε πριν την μεγάλη μας έξοδο από το σχολείο στον κόσμο.

Είμαστε όμως καλά προετοιμασμένοι ή είμαστε και εμείς ένα ακόμα μέρος της ανθρώπινης αλυσίδας χωρίς βούληση, έμπνευση και διάθεση να είμαστε πρωτοπόροι; Εμείς τα παιδία θα αλλάξουμε τον κόσμο, θα είμαστε οι επόμενοι εξερευνητές, πρωτοπόροι ερευνητές, ηγέτες. Μας αρέσει να ονειροπολούμε, να ταξιδεύουμε με τη μουσική μας, να πειραματιζόμαστε, να κάνουμε λάθη. Μέσα από πόσα λάθη και πειράματα δεν ήρθαν στην επιφάνεια καινούριες τεχνικές, ανακαλύψεις, αλήθειες;

Γιατί όμως οι μεγάλοι, ενώ γνωρίζουν πως θα μπορούσαμε να αλλάξουμε τον κόσμο, μας "φυλακίζουν", με βάση τη δική τους γνώμη, αμέσως μόλις μάθουμε τα πάντα;

Αφού έχουμε μάθει τα βασικά πράγματα, η ελευθερία μας χάνεται χωρίς τη βούλησή μας, και έτσι -προσπαθώντας να την πάρουμε πίσω- είτε πολεμάμε σκληρά είτε τα παρατάμε. Στη σκληρή, όμως, προσπάθεια που κάνουμε, στον άνισο αυτό αγώνα έχουμε απόλυτη ανάγκη από κάτι το οποίο θα μας ξεκουράζει. Κανένας μεγάλος δεν μπορεί να καταλάβει πώς νιώθει ένα παιδί, την πίεση που δέχεται από το σχολείο ή τους γονείς του και πως θέλει να βρει κάτι για να ξεφύγει.

Κάτι που θα τον απελευθερώνει που θα τον/την κάνει να νιώσει πως αποκτά την ελευθερία του, έστω και για λίγο. Να μπορεί να διασκεδάσει, να νιώσει αυτό το συναίσθημα που είχε χάσει τόσο καιρό, να ξεφύγει, να "θεραπευτεί".

Για κάποιους η μεγαλύτερη θεραπεία τους είναι η μουσική, για άλλους είναι το αγαπημένο τους άθλημα, ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι, ένα χόμπι, ένα καινούριο στυλ, ακόμα και ένα ξεχωριστό παιχνίδι, που είχε φτιάξει μόνος/μόνη του.

Δεν πρέπει οι γονείς ή οι καθηγητές να νομίζουν πως είμαστε αντιδραστικοί. Απλά προσπαθούμε να βρούμε τον εαυτό μας, να μάθουμε πολλά ακόμη πράγματα για μας. Πρέπει να καταλάβουν πως ξέρουμε ποιο είναι το όριό μας, πότε πρέπει να σταματούμε και πότε να λέμε όχι.

Αφήστε μας ελεύθερους, μας αρέσει! Και αν κάνουμε λάθος ή αποτύχουμε, μην φοβάστε. Εξάλλου, μέσα από λάθη και πειράματα δεν ήρθαν στην επιφάνεια οι καινούριες τεχνικές, αλήθειες, ανακαλύψεις, οι νέοι ηγέτες, ερευνητές, πρωτοπόροι, εξερευνητές;

Εμείς;...Ποτέ μόνοι...

Γεια σας και πάλι! Καλή χρονιά με υγεία και ευτυχία!

Σε προηγούμενες συμμετοχές μου στην εφημερίδα έχω αναφερθεί κυρίως στο άτομο, στους παράγοντες που το επηρεάζουν και στις σχέσεις του με τον περίγυρό του. Αυτή τη φορά, νιώθω βαθιά μέσα μου την ανάγκη να γράψω για τη φιλία και για την οικογένεια, ό,τι και αν αυτές σημαίνουν ή αντιπροσωπεύουν για τον καθένα. Πάντοτε, στην ηλικία αυτή που βρισκόμαστε, θεωρούμε πως είμαστε ξεχωριστοί και πως ζούμε κάτι το πολύ σημαντικό ουσιαστικά μόνο όταν είμαστε μαζί με κάποιον. Και τότε, όλα τα υπόλοιπα είναι ασήμαντα. Οι φίλοι και οι γονείς μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα. Α! Όσο για τα διαβάσματα, ας το αφήσουμε, αυτό είναι μια άλλη θλιβερή ιστορία!!! Αυτό, βέβαια, συμβαίνει μέχρι η ιστοριούλα να τελειώσει και να ξυπνήσουμε με ένα δυνατό χαστούκι καταλαβαίνοντας ποιοι πραγματικά είναι εκεί για εμάς, για να μας υποστηρίξουν. Γιατί, όσο και αν τους είχαμε παραμελήσει ή ακόμα αγνοήσει, κατά έναν περίεργο τρόπο οι γονείς και οι φίλοι μας είναι πάντα εκεί για εμάς! Περίεργο, ε; 'Άνθρωποι, που χωρίς να περιμένουν ουσιαστικά τίποτα από εσένα, άνθρωποι που στο παρελθόν έχεις πικράνει και στενοχωρήσει, είναι εκεί για εσένα. Και δεν χρειάζεται καν να τους το ζητήσεις! Ίσως, βέβαια, η κατά καιρούς αδιαφορία προς αυτούς να οφείλεται στο γεγονός ότι ίσως τους θεωρούμε δεδομένους, και, επομένως, ό,τι άλλο περιστασιακό στη ζωή μας μάς αναστατώνει, αρχικά με καλό τρόπο, και μας κάνει να το εξιδανικεύουμε.

Όμως θα ήταν καλύτερα να προσπαθήσουμε τουλάχιστον - γιατί κανείς δε λέει πως είναι εύκολο να μην παρασυρόμαστε πολύ από το νεαρό της ηλικίας μας – να καταλάβουμε πως σε όλα πρέπει να υπάρχει ένα μέτρο. Ας εκτιμήσουμε περισσότερο αυτά που μας προσφέρουν οι φίλοι μας και ας μην τα έχουμε όλα δεδομένα. Ας είναι όλα αυτά εξίσου σημαντικά για τη ζωή μας. Οι φίλοι, η οικογένεια, οι σχέσεις. Ας μην σκεφτόμαστε, ιεραρχώντας τα, πως κάποιο είναι πιο σημαντικό ή ακόμα πως, σε περίπτωση απώλειας του ενός(συνήθως της σχέσης!), ένα από τα υπόλοιπα δύο, ή στην καλύτερη και τα δύο, θα μπορέσουν να το αντικαταστήσουν. Όλα αυτά είναι εξίσου σημαντικά για εμάς. Ας δούμε τα πράγματα με άλλο μάτι! Ας καταλάβουμε επιτέλους πως ό,τι μας λείπει δε μας κάνει αυτόματα δυστυχισμένους ή μη ολοκληρωμένους, γιατί υπάρχουν άλλα πράγματα, βέβαια ίσως διαφορετικά από αυτό, που όμως μας κάνουν να αισθανόμαστε ευτυχισμένοι και τυχεροί που τα έχουμε. Ας χαμογελάσουμε στη ζωή και ας ζήσουμε την κάθε στιγμή, όπως αυτή το αξίζει... Ας μην επιδιώκουμε πιο πολλά απ' αυτά που ήδη έχουμε! Και ας θυμόμαστε πως τα καλύτερα είναι αυτά που έρχονται εκεί που δεν το περιμένουμε...!

Παγκάλου Άννα, Γ3

Η αξία και η χαρά της ζωής

Η ζωή είναι σαν ένα παραμύθι, στο οποίο εσύ είσαι ο συγγραφέας και καθορίζεις αν θα είναι εύθυμο ή λυπητερό. Όταν κάτι άσχημο σου συμβεί, χάνεις τις ελπίδες σου και όλα σου φαίνονται μαύρα. Κοιμάσαι και ξυπνάς και γύρω σου είναι σκοτάδι. Αυτούς που γελάνε και χαίρονται τη κάθε στιγμή τους θεωρείς αναίσθητους και σ' ενοχλούν. Δεν έχεις σκεφτεί ποτέ, όμως, πως κ' αυτοί έχουν προβλήματα και πονάνε, αλλά δεν το βάζουν κάτω. Παλεύουν μέχρι τελικής πτώσεως, γιατί ξέρουν πως, αν παλέψουν, μπορούν να έχουν πιθανότητες να κερδίσουν. Αν δεν παλέψουν, δε θα μάθουν ποτέ το αποτέλεσμα. Σ' αρέσει να ζεις στην αμφιβολία; Όπως μια θάλασσα που μπορεί να είναι γαλήνια αλλά κάποιες φορές να έχει τρικυμία, έτσι η ζωή δεν μπορεί να είναι πάντα γαλήνια. Αν ήταν πάντα έτσι, θα πλήτταμε και δεν θα είχε ενδιαφέρον. **Επειδή όμως θεωρούμε τη ζωή δεδομένη, δεν καταλαβαίνουμε την πολυτιμότητά της. Γίνεται αντιληπτή μόνο όταν κινδυνεύσουμε να τη χάσουμε. Γιατί όμως να περιμένουμε ως εκείνη τη στιγμή για να χαρούμε το δώρο που μας χαρίστηκε;**

ΓΙΟΝΕΛΑ ΚΑΜΠΕΡΑΪ, Γ2

ΒΡΑΔΙΕΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Οι Βραδιές Παιδείας συνεχίζονται και φέτος στην αίθουσα «Διαλεκτικής και Θεάτρου» του Σχολείου μας.

Η επόμενη προγραμματισμένη Βραδιά Παιδείας είναι για την **Δευτέρα, 11 Φεβρουαρίου 2008 και ώρα 8 μ.μ.**

Ο **Κερατσινιώτης Καραγκιοζοπαίκτης Πάνος Καπετανίδης,** απόφοιτος της Ανώτερης Σχολής Δραματικής Τέχνης και μαθητής του μεγάλου ομοτέχνου του, Βάγγου, θα μιλήσει με θέμα: «**Η ιστορία του Θεάτρου Σκιών και ο ελληνικός Καραγκιόζης»**

Μέσα στο 2008, πραγματοποιήθηκαν δύο άλλες διαλέξεις. Τη Δευτέρα, 21 Ιανουαρίου 2008 και ώρα 8 μ.μ., ο **Δημήτρης Σταθόπουλος,** αγγειοπλάστης, αγγειογράφος και ζωγράφος, μίλησε με θέμα «**Αναδημιουργία αρχαίων ελληνικών αγγείων κατ' όψιν και καθ' ύλην»** και τη Δευτέρα, 10 Δεκεμβρίου 2007 και ώρα 8 μ.μ., ο **Αντώνης Αντωνάκος,** Συγγραφέας και Φιλόλογος και Ιστορικός, μίλησε με θέμα: «**Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ» (Κίνδυνοι και προοπτικές).**

Παρακολουθήσαμε

Μέσα στον Δεκέμβρη, μαθητές και καθηγητές του Σχολείου μας πήγαμε θέατρο.

στο Εθνικό Θέατρο Κάππα, τη θεατρική παράσταση «Κασετίνα»

Σκηνοθεσία: Βίκτωρας Αρδίτης - Μετάφραση Γιώργος Δεπάστας.

Παίζουν: Έρση Μαλικένζου, Ταξιάρχης Χάνος, Κλέων Γρηγοριάδης, Εύη Σαουλίδου, Σύρμω Κεκέ, Έμιλυ Κολιανδρή, Θανάσης Δήμου.

Η ζωή των Κρούλ αλλάζει, όταν η θεία Έλσμπετ* εμφανίζει μια κασετίνα, η οποία περιέχει 140.000 μάρκα σε ομόλογα του κρατικού δημοσίου. Αυτή, λοιπόν θα κάνει τον ανιψιό της Χάινριχ Κρούλ** να θέλει πάση θυσία να την αποκτήσει. Όμως, η νεαρή γυναίκα του και η κόρη του θα την μισήσουν, γιατί άλλαξε ολοκληρωτικά την συμπεριφορά του Χάινριχ. Ακόμα και ο Ζάιντενσνουρ (Κλέων Γρηγοριάδης), ένας καλλιτέχνης μαγεύεται από το περιεχόμενο της Κασετίνας. Ποιος, όμως, είναι αυτός που τελικά θα την αποκτήσει;

Αυτή είναι η υπόθεση της παράστασης «Η Κασετίνα», του Κάρλ Στερνχαϊμ, σε σκηνοθεσία Βίκτορα Αρδίτη. Η παράσταση ήταν κωμωδία, όμως δεν μας έκανε να γελάσουμε ιδιαίτερα. Είχε κάποιους δυσνόητους, γι' αυτούς που δεν ασχολούνται, οικονομικούς όρους. Βέβαια, προς το τέλος της παράστασης, όταν ακούστηκε το ροχαλητό μιας κυρίας, η οποία φαίνεται να βρήκε την παράσταση πολύ «ενδιαφέρουσα», γελάσαμε με την ψυχή μας.

*(Έρση Μαλικένζου) **(Ταξίαρχος Χάνος)

ΣΙΓΑΛΑ ΜΑΡΙΑ, Γ1

Διαβάσαμε και προτείνουμε

«Παρουσίαση Βιβλίου»

ΤΥΡΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΑ- ΤΑΠΑΝΗ Β 3'

Τίτλος: **ΤΟ ΝΗΣΙ**

Συγγραφέας: **VICTORIA HISLOP**

Εκδόσεις: **ΔΙΟΠΤΡΑ**

Χρονολογία Έκδοσης: **Απρίλιος 2007**

Το βιβλίο είναι ένα μυθιστόρημα που προτείνεται για ηλικίες άνω των 13 ετών.

Περίληψη:

Η Αλέξις λαχταρά να μάθει για το παρελθόν της μητέρας της, Σοφίας, που εκείνη τόσα χρόνια έκρυβε. Ξέρει μόνο ότι η μητέρα της μεγάλωσε σ' ένα μικρό χωριό της Κρήτης, προτού φύγει οριστικά για το Λονδίνο. Όταν η Αλέξις αποφασίζει να επισκεφθεί την Κρήτη, η Σοφία τής δίνει ένα γράμμα για μια παλιά της φίλη και της υπόσχεται πως απ' αυτήν θα μάθει την αλήθεια.

Έκπληκτη η Αλέξις, ανακαλύπτει πως η ζωή της οικογένειάς της συνδέεται άμεσα με το μικρό και εγκαταλελειμμένο νησί της Σπιναλόγκας – την πρώην αποικία των λεπρών. Μαθαίνει την ιστορία της γιαγιάς της και της μητέρας της, όπως και τη διάλυση της οικογένειάς της από την τραγωδία, τον πόλεμο και τα πάθη…

Απόσπασμα:

«Πλάκα , Κρήτη , 1953

Μια ψυχρή ριπή ανέμου διέσχισε τα στενά δρομάκια της Πλάκας και η παγωνιά του φθινοπωρινού αέρα αγκάλιασε τη γυναίκα, παραλύοντας το κορμί και το νου της, προκαλώντας της ένα μούδιασμα που σχεδόν εκμηδένισε τις αισθήσεις της, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να της απαλύνει την θλίψη. Καθώς περπατούσε με δυσκολία τα τελευταία λίγα μέτρα μέχρι την αποβάθρα, έγειρε βαριά στον πατέρα της. Το βάδισμά της έμοιαζε με ταλαιπωρημένης γριάς, που κάθε βήμα της προκαλεί διαπεραστικό πόνο. Αλλά ο δικός της πόνος δεν ήταν σωματικός. Το κορμί της ήταν τόσο δυνατό όσο και οποιασδήποτε νεαρής γυναίκας που έχει περάσει τη ζωή της αναπνέοντας τον καθαρό κρητικό αέρα, η επιδερμίδα της τόσο νεανική και τα μάτια της τόσο έντονα καστανά και λαμπερά όσο και εκείνα οποιουδήποτε κοριτσιού πάνω σε αυτό το νησί…»

Ερώτηση ανοιχτού τύπου

Νομίζουμε πως έχει ενδιαφέρον να ανιχνεύσουμε τους λόγους για τους οποίους, στα δεκαπενταμελή και πενταμελή συμβούλια των περισσότερων σχολείων, πολλά χρόνια τώρα, εκλέγονται κυρίως αγόρια. Εκ παραλλήλου, ενδιαφέρον έχει η αναζήτηση των λόγων για τους οποίους, στις περισσότερες εκδηλώσεις και δραστηριότητες που οργανώνονται στα σχολεία, κυριαρχεί το θηλυκό στοιχείο.

Φαίνεται πως, σ' αυτή την ηλικία, σε θέματα που έχουν σχέση με δοσοληψίες με την «εξουσία» ή με τον «έξω κόσμο», τα αγόρια θεωρούνται πιο ικανά, ενώ, σ' ό,τι έχει να κάνει με κάτι πιο προσωπικό και δημιουργικό, τα κορίτσια έχουν σαφώς το προβάδισμα.

Η τελευταία είναι μια πρώτη – προσωπική – διαπίστωση, και θα θέλαμε, στο επόμενο φύλλο μας, να δημοσιεύσουμε τις απόψεις κι άλλων καθηγητών και μαθητών του σχολείου μας.

Μία καλή ανταλλαγή απόψεων πιθανόν να πυροδοτήσει συζητήσεις και αναζητήσεις και, ίσως κάποια μέρα, να δούμε κορίτσια να δίνουν το δικό τους τόνο σε διεκδικήσεις δικαιωμάτων και αγόρια να εκφράζουν τις χαρές, τις λύπες και τις ταραχές τους.

Παρεμπιπτόντως, στο φετινό 15μελές του Σχολείου μας τα αγόρια που εκλέχτηκαν είναι 13 και τα κορίτσια 2, όταν τα αγόρια του Σχολείου μας είναι 113 και τα κορίτσια 130 αντίστοιχα.

Θ.Ι.

Μία πρώτη απάντηση

Καθώς είχα την πρόσβαση στην ερώτηση πριν από σας, δέχθηκα άμεσα και με ευχαρίστηση την πρόσκληση. Πράγματι, ο αριθμός των κοριτσιών ανάμεσα στα εκλεγμένα μέλη των μαθητικών κοινοτήτων είναι σαφώς περιορισμένος σε σχέση με αυτόν των αγοριών. Αν αναλογισθεί κανείς ότι εξακολουθεί να παραμένει πολύ μικρό το ποσοστό των γυναικών που συμμετέχουν στα ανώτερα επίπεδα της πολιτικής διαδικασίας, δεν θα πρέπει να μας ξενίζει αυτή η διαπίστωση. Το σχολείο δεν είναι παρά μία μικρογραφία της κοινωνίας μας.

Κατά την άποψή μου, στα μαθητικά συμβούλια εκλέγονται περισσότερα αγόρια, αν και οι περισσότεροι ψηφοφόροι είναι κορίτσια, για δύο λόγους. Κατά πρώτο λόγο, τα κορίτσια δε βάζουν υποψηφιότητα και, κατά δεύτερο λόγο, τα κορίτσια δεν ψηφίζονται.

Γιατί τα κορίτσια δεν βάζουν υποψηφιότητα; Γιατί οι περισσότεροι υποψήφιοι μαθητές είναι αγόρια;

Τα κορίτσια μεγαλώνουν με παραινέσεις και συμβουλές να είναι υπομονετικά, ντροπαλά, διακριτικά, πειθαρχημένα, ευαίσθητα και να έχουν γενικότερα καλή κοινωνική συμπεριφορά, ενώ τα αγόρια μεγαλώνουν με παραινέσεις να είναι θαρραλέα, δυναμικά. Ακόμη και στο σχολείο οι αταξίες των αγοριών αντιμετωπίζονται με μεγαλύτερη ανοχή. Η χαμηλή επίδοση των αγοριών αποδίδεται, συνήθως, σε τεμπελιά, απροσεξία, ενώ των κοριτσιών σε αδυναμία.. Όλα τα παραπάνω συντελούν στο ότι τα κορίτσια τείνουν να έχουν χαμηλότερη αυτοεκτίμηση από τα αγόρια, εξαιτίας των διακρίσεων που γίνονται σε βάρος τους. Η χαμηλή αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμηση έχει ως αποτέλεσμα να μην έχουν ή να μην εκδηλώνουν επιθυμία για υποψηφιότητα είτε γιατί φοβούνται τυχόν αποτυχία εκλογής την οποία θα την εκλάμβαναν ως μία ακόμη απόρριψη, είτε γιατί φοβούνται τις ευθύνες και τις υποχρεώσεις που επιφέρει μία εκλογή τους. Τα κορίτσια, έχουν εκπαιδευτεί να είναι ευσυνείδητες και ο ρόλος τους μέσα σε ένα μαθητικό συμβούλιο θα ήθελαν να είναι αποδοτικός. Επίσης, τα κορίτσια, συνήθως, έχουν καλύτερες σχολικές επιδόσεις (αυτό προσδοκούν και ενθαρρύνουν οι ενήλικες) και συχνά δεν θέλουν να εμπλακούν και με άλλες ασχολίες που θα τους απορροφήσει χρόνο από την μελέτη τους.

Κι αν τελικά αποφασίσουν κάποια κορίτσια να βάλουν υποψηφιότητα; Μερικές φορές δεν ψηφίζονται γιατί τόσο τα αγόρια, όσο και τα κορίτσια, προτιμούν να ψηφίσουν κάποιο ενεργητικό, δυναμικό, θαρραλέο, «ζωντανό», κοινωνικό αγόρι. Επιπλέον, τα κορίτσια κρίνουν με αυστηρότερα κριτήρια τα άλλα κορίτσια από τα αγόρια ως προς την ικανότητα να τα αντιπροσωπεύσουν με αποτέλεσμα να μην τα επιλέγουν. Η ζήλια, ο ανταγωνισμός μεταξύ των κοριτσιών («είναι καλύτερη αυτή από εμένα») είναι ακόμη δύο παράγοντες που συντελούν στην μη εκλόγιμη επιλογή τους από τους εκλογείς.

Όλα αυτά μπορούν να αλλάξουν, αν η κοινωνία κι εμείς οι δάσκαλοι εντοπίσουμε τις διακρίσεις που μάθαμε να κάνουμε ανάμεσα στα δύο φύλα και προσπαθήσουμε να τις εξισορροπήσουμε σεβόμενοι τις βιολογικές και νευρολογικές διαφορές μεταξύ των δύο φύλων.

Σ.Μπ.

ΣΥΝΘΕΣΗ 15ΜΕΛΟΥΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

Καραντζούλης Γιάννης - Πρόεδρος

Τυρόπουλος Γιώργος (Γ) - Αντιπρόεδρος

Κανδύλης Νίκος – Ταμίας

Κρασσάς Μιχάλης - Ταμίας

Δέδες Αλέξανδρος

Ζέλλερ Ευαγγελία

Κουράκος Θωμάς

Λαδόπουλος Αργύρης

Μουζάκη Φωτεινή

Μπακόλας Κωνσταντίνος

Παπουτσόγλου Αλέξης

Ρίζος Παναγιώτης

Σιδερής Αντώνης

Σκουλαρίκος Νίκος

Τυρόπουλος Γιώργος (Β)

Κάτι που μας αφορά όλους

ΓΡΑΦΟΥΝ:

ΛΙΛΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Β3
ΣΟΥΛΤΑΝΑ – ΤΑΤΙΑΝΗ ΤΥΡΟΥ, Β3

Σάββατο 8 Δεκεμβρίου 2007, ώρα 13.10

Βγαίνοντας από το μετρό στο Σύνταγμα, γεμάτες ενθουσιασμό, αντικρίσαμε εκατοντάδες ανθρώπους, κάθε ηλικίας, να έχουν συγκεντρωθεί μπροστά από τη Βουλή, με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Δράσης κατά των κλιματικών αλλαγών. Γίναμε ένα με το πλήθος! Συνθήματα καυστικά, όπως "Είστε εκτός κλίματος", αλλά και πιο ρεαλιστικά, όπως "Η αλλαγή του κλίματος εξαρτάται από εσένα. Ρύθμισε το θερμοστάτη, κλείσε το διακόπτη, ανακύκλωσε, περπάτα, άλλαξε συνήθειες!". Δυναμικό παλμό έδιναν συγκροτήματα με πρωτότυπο στίχο, ενώ ξυλοπόδαροι και ηθοποιοί έδιναν παιχνιδιάρικο τόνο. Αν και συμμετείχαν 102 κινήματα από διαφορετικούς χώρους, η προσέλευση δεν ήταν ικανοποιητική. Πιθανή αιτία θεωρήθηκε το ακατάλληλο της ώρας και όχι ή η αδιαφορία (έτσι τουλάχιστον θέλουμε να πιστεύουμε).

Την ίδια στιγμή, διαδήλωναν για τον ίδιο λόγο πολίτες περισσότερων από 90 χωρών, ενώ στο Μπαλί εκπρόσωποι από 192 χώρες προσπαθούσαν να δώσουν κάποια λύση στο πρόβλημα. Εξαιτίας της αποτυχίας της εφαρμογής του Πρωτοκόλλου του Κιότο, που προέβλεπε μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου (Η.Π.Α., Αυστραλία, Κίνα δεν υπέγραψαν, ενώ η Ε.Ε. δεν ανταποκρίθηκε επιτυχώς), η ανάγκη για εύρεση λύσης έγινε επιτακτικότερη. Για μια ακόμα φορά, οι Η.Π.Α. αρνήθηκαν να συνεργαστούν, δημιουργώντας αντιδράσεις. Τελικά, υποχώρησαν κάτω από πιέσεις, στις 15 Δεκεμβρίου, σχεδόν μια εβδομάδα μετά την έναρξη της συνδιάσκεψης.

Οι κλιματικές αλλαγές είναι γεγονός. Ας μην κλείνουμε τα μάτια στο πρόβλημα. Πολλοί πιστεύουν πως το παιχνίδι είναι χαμένο και πως η ατομική μας προσπάθεια δεν αρκεί, όμως αυτό είναι λάθος. Απλά, καθημερινά πράγματα, όπως η ανακύκλωση, η μετακίνηση με τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς και το κλείσιμο του διακόπτη είναι μια καλή αρχή. Αδιαφορώντας για τον πλανήτη ουσιαστικά αδιαφορούμε για την ζωή των παιδιών μας. Το δικαίωμα στο περιβάλλον είναι κατοχυρωμένο από τον Ο.Η.Ε. και, όπως δεν ανεχόμαστε την καταπάτηση των άλλων δικαιωμάτων μας, έτσι δεν πρέπει να ανεχόμαστε και την καταπάτηση του συγκεκριμένου. Οι επιστήμονες κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου και ο πλανήτης εκπέμπει SOS. Ας αφυπνιστούμε!

Τέλος, είναι απαράδεκτο, ενώ υπάρχουν κάδοι ανακύκλωσης μέσα και έξω από το σχολείο, να τους αγνοούμε επιδεικτικά. Η ανακύκλωση είναι δείγμα παιδείας!!!

ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΙ ΕΜΕΙΣ

Χαρήκαμε όταν πληροφορηθήκαμε πως το πρώτο «πράσινο σχολείο» στη χώρα μας είναι γεγονός, και είναι το 6ο νηπιαγωγείο του Π.Φαλήρου, το οποίο λειτουργεί εδώ και έξι μήνες. Τα επόμενα πέντε χρόνια, σύμφωνα με τους σχεδιασμούς του υπουργείου Παιδείας, θα λειτουργήσουν 1233 τέτοια βιοκλιματικά σχολεία, των οποίων η χρηματοδότηση έχει εγκριθεί.

Τα σχολεία αυτά παράγουν την ηλεκτρική ενέργεια που έχουν ανάγκη μέσω φωτοβολταϊκών συστημάτων. Διαθέτουν αισθητήρες διοξειδίου του άνθρακα για αναβάθμιση και καθαρισμό του αέρα στις σχολικές αίθουσες. Έχουν ειδικούς αυτοματισμούς, ώστε ο φωτισμός να μειώνεται ή να αυξάνεται ανάλογα με την εξωτερική ηλιοφάνεια. Τις ψυχρές μέρες, το κτήριο θερμαίνεται με φυσικό αέριο. Τα φυτά στη στέγη και στον περιβάλλοντα χώρο δημιουργούν ένα φυσικό αίρ–κοντίσιον. Με λίγα λόγια, τα σχολεία αυτά θα έχουν ενσωματωμένες ποικίλες μορφές εναλλακτικής ενέργειας και σύγχρονης τεχνολογίας, ώστε στην πράξη να είναι σχολεία που θα σέβονται το περιβάλλον και μάλιστα με φτηνότερο ενεργειακό κόστος απ' ό,τι τα άλλα.

Στο Κερατσίνι, τώρα, έχει αρχίσει και κτίζεται το 1ο Λύκειο. Και κτίζεται δίπλα στη Λ. Σχιστού, δηλαδή σε μια υποβαθμισμένη περιβαλλοντικά περιοχή. Να, λοιπόν, η χρυσή ευκαιρία για βουλευτές, τοπική αυτοδιοίκηση, κινήσεις, παράγοντες και κατοίκους, που πιστεύουν στις οικολογικές ιδέες και αγαπούν το περιβάλλον και το Κερατσίνι, για να προσπαθήσουν, από κοινού μαζί με το σχολείο μας, ώστε να ενσωματωθούν όλες αυτές οι φιλικές προς το περιβάλλον τεχνολογίες στο υπό ανέγερση καινούργιο σχολείο του δήμου μας. Τα λέμε αυτά σαν εφημερίδα, αλλά έχουμε επίγνωση πως, στην εποχή μας, μόνο οι πράξεις πείθουν. Οι πράξεις δηλαδή εκείνες που, το αυτονόητα σωστό, καταφέρνουν να το πραγματοποιήσουν